

Богданъ се облече, въздъхна изтежко и излѣзе да се омие.

Стрина Василка бѣ сложила на едно дървено столче малко коравъ хлѣбъ и солъ. Тѣ сѣднаха да ядатъ. Богданъ тѣжно гледаше наоколо. Нему нѣщо бѣ засѣднало въ гърдитѣ, та едва прѣглъщаше. Майка му забѣлѣза това и на нея стана мъчно и тежко.

— Що ти е, Богданчо, що не си тѣй веселъ?

Сълзитѣ, що се бѣха набрали въ Богдановитѣ очи, рукнаха като порой. Глухо хълцане задавяше Богдана . . . И очитѣ на майка му се налѣха съ сълзи. И ней се искаше да заплаче съ високъ гласъ, както е плакала на гроба на умрѣлия си мъжъ, но тя се въздържаше, за да не увеличи Богдановата скръбъ.

— Що ти е, чедо, кажи?!

Богданъ все плачеше и хълцаше. Той не можеше да се успокои.

— Какво има? Да не те е изпѣдилъ бакалина?

— Не е, мамо! . . Нищо не ми. . . и Богданъ отново се заплака.

— Не ме мъчи, синко! Кажи, какво има!

— Не е това, мамо, мене ми е добрѣ въ бакалницата. Но ми е жалъ; жалъ ми е. . . . за училището. Вчера минахъ покрай него, тѣкмо що пустнаха ученицитѣ. Като ги видѣхъ, стана ми тѣй мъчно и жално, че очитѣ ми се налѣха съ сълзи. Нѣкои дѣца започнаха да ме викатъ, а азъ не смѣяхъ да ги погледна. Милчо, чичова Николовъ, припна къмъ менъ и ми съобщи, че нашиятъ учителъ казалъ да ходя на училище. Не трѣбвало да напушамъ, защото съмъ се училъ